

VIETILE SOCIOLOGULUI

Academicianul
Mihail M. CERNEA
în dialog cu
Zoltán Rostás

CORÍNT
ISTORIE
AUTORI ROMÂNI

VIETILE SOCIOLOGULUI

Academicianul **Mihail M. CERNEA**
în dialog cu **Zoltán Rostás**

Cuvânt-înainte de Zoltán Rostás

Postfață de Sanda Golopenția

6 noiembrie 2007

Iașiul este încă în mine

Zoltán Rostás: Să începem cu prezentul. Luna trecută ai fost la Iași pentru două zile. În primul rând pentru a primi de la Universitatea Cuza distincția de Doctor Honoris Causa – în orașul tău natal. După aceea, ai petrecut încă două zile în București, unde te-ai întâlnit cu colegi și prieteni, ai mers la cimitir...

Mihail M. Cernea: Am re trăit momente din viața mea.

Să începem cu Iașiul, pentru că acolo, cu toate că ai primit o distincție științifică universitară academică, tu ai atins și corzi sentimentale, ca orice om care vizitează locul copilăriei. Este atât de important pentru tine Iașiul?

A fost o mare bucurie pentru mine să am prilejul să vizitez din nou orașul copilăriei mele. De câte ori ajung la Iași sunt emoționat, re trăiesc momente din viața mea care sunt irepetabile și care au rămas întipărite pentru totdeauna. De data aceasta, a fost un eveniment cu totul special – Senatul Universității „Alexandru Ioan Cuza” mi-a făcut onoarea de

a-mi decerna titlul Doctor Honoris Causa. Nu pot să nu spun, din nou, că pentru mine Universitatea Cuza din Iași era ținta spre care mă îndreptam de mic copil, de când începusem școala primară la Iași. Părinții mei au fost amândoi studenți ai Universității din Iași. Când eram copil de cinci-șase ani, mă duceau de mână pe Dealul Copoului, îmi arătau Universitatea și-mi spuneau că dacă am să-mi fac lecțiile bine și am să fiu un elev bun, Universitatea o să mă primească să învăț ca student.

Să nu ne grăbim să ajungem la Universitate... Părinții tăi erau din Iași amândoi?

Nu, tata era din Roman, lângă Iași, iar mama era din Bălți, care pe atunci făcea parte din țară, din România, iar acum este în Republica Moldova. Dar au venit la Universitatea din Iași, așa încât erau ieșeni, și eu m-am considerat ieșean tot timpul.

La Iași, în familie erau prezenți și bunicii?

Când eram la Iași locuiam împreună cu amândouă buniciile mele – amândoi bunicii s-au prăpădit când eu aveam patru-cinci ani, dar îi mai țin minte. Vizita la Iași a fost importantă pentru mine. Am întâlnit colegi și prieteni pe care îi am încă în Iași. Mi-am luat inima în dinți și am spus în discursul de acceptare a titlului Doctor Honoris Causa că mă simt încă ieșean. Am parafrazat o zicală americană care spune „You can take the kid out of Brooklyn, but you cannot take Brooklyn out of the kid” – „Poți scoate copilul din Brooklyn, dar nu poți scoate Brooklynul din copil”. Viața m-a scos din Iași când eram de doisprezece ani, dar nu a scos Iașiul din mine. Și după atâtea decenii îl regăsesc cu multă plăcere și am trăit clipe emoționante.

În familie, probabil, au fost diferențe de mentalitate, mama ta fiind născută în Basarabia – încă în Rusia țaristă – și tatăl tău în România.

Nu am perceput diferențe. Iar pe vremea aceea nu mă uitam la diferențe, mă uitam la ce îmi pregăteau bunicile de mâncare.

Ce limbi se vorbeau în familie?

Se vorbea româna. Mama mea cunoștea și limba rusă, dar vorbea cu tata în românește – asta era limba noastră, cu ea am crescut, e limba mea maternă. Bunicile – una vorbea românește foarte bine, a doua vorbea mai mult idiș, dar înțelegea perfect și românește, iar încetul cu încetul s-a trecut pe limba română. Când am crescut, s-a născut și fratele meu Zolly, se vorbea curent română.

Sărbătorile erau ținute în familie?

Dacă mă întrebi dacă familia era una religioasă, răspunsul este că nu prea. Era un nivel de practici religioase obișnuite, nu ceva special, însă se celebrau sărbătorile mari: Anul Nou, Paștele... Am primit în copilărie educația religioasă necesară fiecărui copil evreu când se apropie de vârsta de treisprezece ani – în condiții dificile, pentru că deja eram în timpul războiului.

Și părinții s-au orientat mai mult spre științele moderne, tehnice, nu?

Părinții erau amândoi intelectuali – tata a fost inginer electrician, asta a învățat, apoi s-a specializat în industria textilă și a fost inginer la o fabrică de textile; mama a studiat farmacia, însă a practicat doar la început, pentru că trebuia să ai o farmacie, iar ea nu avea. Părinții mei nu au fost avuți, așa că a lucrat ca salariată la diferite farmacii. Au avut o orientare intelectuală largă – tata era pe partea tehnică, mama era mai mult pe partea literară, cunoștea foarte bine literatura. Tata cunoștea literatura română, mama cunoștea și literatura română, și pe cea rusească.

Tu ai învățat limba rusă?

Da, sigur, am învățat. Ce știam din copilărie, puțin, uitasem, dar după aceea, când am fost tânăr, am învățat rusa din nou, în anii adolescenței, după 1947–1948.

Probabil în ultimul an de liceu deja începuse predarea limbii ruse.

Da, și apoi în facultate. Am avut nevoie de limba rusă și când am lucrat în cercetarea științifică.

Ca și în presă, probabil.

În presă nu, nu am avut nevoie de limba rusă.

Adică surse rusești nu se foloseau, numai Agerpres?

Da, erau știri în limba română. Dar când am fost la Institut, la Academie, trebuia să știi limba rusă ca să poți citi cărți, veneau mulți vizitatori, așa încât mi-am îmbunătățit cunoștințele de limba rusă.

Acum, după destrămarea Uniunii Sovietice, când ai călătorit în fosta Asie sovietică, ai putut să-ți folosești cunoștințele de limba rusă?

Da, mi-a prins bine ceea ce știam, când a fost nevoie – mult mai târziu, la Banca Mondială. Când Banca a început să lucreze în Rusia, bruma mea de cunoștințe a fost un avantaj, eram unul dintre rarii specialiști ai Băncii care puteau să înțeleagă rusește.

Am citit alocuțiunea ta de la solemnitatea de decernare a titlului de Doctor Honoris Causa. Observ că din copilărie te-a impresionat cazul învățătorului tău, Motaș.

La Universitatea din Iași, Senatul profesorilor și rectorul, mai ales, comisia care a pregătit ceea ce se numește *Laudatio*, au făcut o muncă excelentă: au rezumat viața mea – atât biografia propriu-zisă, cât și activitatea intelectuală – superb,

concis și surprinzând punctele esențiale, într-un mod foarte călduros. Eu mă pregătisem cu un discurs de acceptare pe o temă științifică, dar în ultimul moment m-am răzgândit: decât să țin o cuvântare pe un subiect teoretic – eu alesesem relația în sociologie între obiectivitate științifică și valori –, am lăsat-o cu totul la o parte și m-am gândit că cel mai potrivit ar fi să spun cum am învățat carte în Iași, cum am început drumul care până la urmă, foarte ocolit, m-a adus înapoi la Universitate și la titlul care mi se conferea. Și în acest context mi s-a părut important și semnificativ să evoc amintirea primului meu învățător, învățătorul Motaș, primul care m-a învățat buchea cărții, pe lângă părinți. Și să amintesc momente de atunci, din școală – ce s-a întâmplat cu mine și ce s-a întâmplat cu el.

Am înțeles mai târziu ce i se întâmplase: învățătorul Motaș era probabil un tânăr cu idealuri democratice. La un moment dat, în '39 sau '40, în mijlocul orelor, a venit o bandă de haidamaci cu ciomege, cu cămăși verzi, cu cataramе și curele, și l-au luat pur și simplu la bătaie, l-au înjurat și l-au smuls de la catedră. L-au luat cu ei și nu am știut ce s-a întâmplat cu el, nu a mai venit înapoi la clasă. Părinții mi-au explicat cam ce se întâmplase, toți copiii am fost atunci speriați groaznic, am plâns, ni s-a dat drumul acasă.

Am înțeles doar mai târziu care a fost contextul politic în care i s-a întâmplat învățătorului ceea ce i s-a întâmplat. De aceea am folosit prilejul de a vorbi în fața corpului didactic și a studenților Universității, rugându-i ca, dacă știu cumva ceva despre familia învățătorului Motaș, să-mi spună. Într-adevăr, după festivitate cineva a venit la mine și mi-a spus că familia Motaș, care a fost o familie mare, locuiește în Iași, nu departe de Universitate, lângă Spitalul Spiridon, și urma să ne pună în legătură. Sper că se va întâmpla acest lucru.

Apoi s-a întâmplat introducerea legilor rasiale și nu te-ai mai dus deloc la școala de stat. Cum percepe un copil această situație? Un om matur își poate explica și raționaliza, dar pentru un copil e foarte greu, bănuiesc.

Ceea ce s-a întâmplat atunci nu s-a întâmplat numai cu mine. Părinții m-au dat la Școala Primară „Gheorghe Asachi” – care, după cum se știe, a fost prima școală primară creată în Moldova. Am vizitat școala din nou acum, când am fost la Iași. Clădirea există, cu statuia lui Gheorghe Asachi în față; este nu departe de unde am locuit noi pe atunci (strada Colonel Langa, lângă Mitropolie), foarte aproape de Trei Ierarhi, și rămâne un monument cultural în viața Iașului și a țării. Ceea ce mi s-a întâmplat, mie și altor copii evrei, este că a apărut o lege prin care toți copiii evrei au fost scoși din școlile de stat și împiedicați să continue școala. Așa încât și eu am ieșit din școală și nu am avut unde merge pentru câteva săptămâni, până când Comunitatea Evreilor din Iași a reușit să încropească un număr de școli, unde am reluat cursurile.

Îți mai aduci aminte – erau în școală oameni interesanți între profesori, învățători?

Cu un coleg din școala primară, tot ieșean, m-am reîntâlnit după multe alte peregrinări; trăiește acum în New York, așa încât am reînnotat legătura. Numele lui este Evron. Ceea ce s-a întâmplat cu elevii în școlile primare – dar și în alte școli, în gimnaziu și în licee – s-a întâmplat și cu profesorii evrei, au fost scoși din profesorat, dați afară peste noapte. Dar au rămas disponibili să predea și să fie profesori la școli improvizate de Comunitatea Evreilor din Iași. Pe atunci populația Iașului era cam de o sută de mii de locuitori, în care proporția evreilor era foarte importantă, cam 40–45 la sută din totalul populației. Așa încât am fost o populație masivă.

Evenimentul cel mai serios din acea perioadă a fost pogromul din Iași, care a avut loc la o săptămână de la începerea războiului, la 29–30 iunie 1941. Mi-l amintesc foarte bine, pentru că am fost implicat, împreună cu toată familia. Locuiam atunci pe Strada Colonel Langa, nr. 13. Locuința nu mai există, curtea a fost transformată, biserica catolică s-a extins acolo. Am izbutit să văd casa în care am copilărit atunci, casa din Colonel Langa, când am vizitat țara acum câțiva ani. Atunci casa era încă în picioare.

Până când ați locuit la Iași?

Am stat în Iași aproape pe tot parcursul războiului; până în '44, când frontul s-a apropiat din nou de Iași, iar armatele germană și română se retrăgeau. Atunci mulți s-au refugiat din Iași de teama distrugerilor care erau iminente când frontul ar fi ajuns la Iași. Noi ne temeam de o repetare a pogromului, alții se temeau pur și simplu de ceea ce înseamnă frontul și războiul „casă de casă”, în jurul unui oraș așa de important cum era Iașiul. Așa că a fost o adevărată cavalcadă de refugiați. Și familia mea, părinții au lăsat tot ce aveau – nu eram avuți, casa nu ne aparținea, dar erau obiectele din casă – așa că au strâns ce au putut, au vândut câte ceva, au încropit niște bani, au închiriat o mașină și, împreună cu altă familie, am plecat într-o noapte. Așa am devenit refugiat. Drumul a fost foarte dificil.

E o problemă pe care ai avut timp să o studiezi ani de zile...

Este o experiență pe care nu am uitat-o niciodată. Unii spun că interesul meu privind deplasările forțate de populații e înrădăcinat în propriile mele experiențe de refugiat și e foarte posibil să fie adevărat.

În orice caz, privești cu o mai mare empatie oamenii în această situație.

Am cunoscut situația personal, așa încât știu ce înseamnă. Din copilărie am văzut-o, am suferit-o. Viața atârna de un capăt de ață, pentru că refugiul pe drumurile de atunci, care erau înțesate de coloane militare, unele mergând spre front, altele venind într-o stare deplorabilă de pe front – și se vedea asta pe fețele soldaților, pe hainele și pe echipamentul lor –, plus coloanele de prizonieri, plus refugiați... A fost un calvar drumul de la Iași spre București.

A durat mult drumul?

A durat două nopți și o zi și jumătate. Până la urmă am scăpat cu viață. Din păcate, una dintre bunicile mele, care era foarte bolnavă, nici nu a putut veni cu noi și a rămas în grija unei alte familii de acolo, iar câteva luni după aceea s-a prăpădit. A fost o foarte mare traumă că a trebuit să plecăm lăsând una dintre bunicile mele acolo, dar ea pur și simplu nu putea face călătoria în starea în care se afla, iar noi eram în mare priemie rămânând acolo.

La București cum v-ați așezat?

Tatăl meu avea un prieten din copilărie din Roman, la care am tras și unde am stat câteva săptămâni, până ne-am găsit o locuință. Familia cu care am călătorit și care pierduse în pogrom doi membri – capul familiei și unul dintre cei trei băieți – consta în doamna Barat, cu care venisem, și doi dintre băieții săi, unul dintre ei fiind un prieten apropiat al meu. Pe ei i-a prins bombardamentul din 4 aprilie, marele bombardament englez-american asupra Bucureștiului, iar ea a fost ucisă în bombardament. Casa în care locuiau s-a prăbușit; au fost îngropați în moloz și a durat două zile și două nopți până au fost eliberați băieții, dar au scăpat cu viață. Mama lor a murit, însă. Așa că am fugit de război, dar războiul ne-a ajuns din urmă la București, cu pierderi între cei foarte apropiați.

O cotitură neașteptată

Îți aduci aminte de schimbarea de la 23 august 1944?

Îmi amintesc evenimentul din 23 august, când s-a comunicat la ziar că România a ieșit din alianța cu Germania. Era o proclamație a Regelui. Noi am respirat ușurați. Era o perioadă de mare incertitudine, imediat au început bombardamente germane asupra Bucureștiului, orașul era sub foc. Armatele sovietice nu veniseră încă, au ajuns în București abia după vreo nouă sau zece zile. Îmi amintesc momentul în care au intrat în București, că veneau dinspre răsărit. Atunci noi stăteam undeva lângă Foișorul de Foc și coloanele de tancuri au venit de undeva dinspre răsărit, pe bulevardul care mi se pare că se chema Pache Protopopescu.

S-a revenit asupra acestei denumiri.

A început atunci o perioadă nouă de viață – și în viața țării, și în a noastră. Am resimțit imediat schimbarea, am ridicat capul. Eram după câteva luni de bombardamente aliate, în care ne refugiam în fiecare dimineață la ora 10 sau 11, când veneau avioanele – aveau o regularitate a zborurilor –, ne refugiam în beciul locuinței; apoi au venit bombardamentele germane.

Ei, dintr-odată lucrurile s-au schimbat, am început să respirăm mai ușor, a reînceput școala. M-am înscris la școala „Cultura”, am reluat școala la liceu în clasa a treia. Era o școală foarte bună, dar a fost desființată în ’48. Am învățat acolo din ’44, din clasa a treia, până în ’48, la reforma învățământului. Erau trei licee „Cultura” în București. La reforma învățământului, liceul nostru a fost mutat la „Mihai Viteazul”. Eu am fost un elev bun la „Cultura”, am fost un elev bun și la „Mihai Viteazul”, așa încât atunci când s-a înființat Asociația Elevilor, în ’49, mi se pare, deși eram nou în liceul acesta, am fost ales președintele

Asociației de elevi a Liceului „Mihai Viteazul”, care era un liceu foarte mare, cu o enormă tradiție, foarte respectat.

Dar n-am stat mult în liceu: am stat în clasa a XI-a, cum ar veni, iar la începutul clasei a XII-a viața mea s-a schimbat din nou și am devenit ziarist, înainte de a termina liceul.

N-aș vrea să intrăm atât de repede în perioada de ziaristică, pentru că în perioada liceului au avut loc foarte mari schimbări. Fără a mai vorbi de faptul că la această vârstă se deschide lumea pentru orice adolescent.

Ceea ce s-a întâmplat cu mine în acei ani, în '44, în '48-'49-'50, reflecta schimbările din țară, schimbări politice și sociale profunde. Anii de dinaintea pogromului din 1941 au fost anii primelor șocuri politice la o vârstă fragedă, când am înțeles că sunt marginalizat și sunt privit ca un element diferit de restul copiilor. Apoi a venit pogromul, am fost victimele unei opresiuni puternice, constante, tenace, ale unei discriminări în baza unor rațiuni care nu depindeau de noi – așa ne născuserăm, evrei.

Imediat după pogrom părinții m-au ținut acasă un an de zile, fiindu-le frică să mă lase la școală – eram un copil pirpiriu, școala creată de comunitate era undeva departe de casă, trebuia să merg mult, un drum lung, iar părinții n-au vrut să riște lăsându-mă să merg în fiecare zi singur până acolo. M-au ținut acasă și m-au școlit ei, cum au putut: mama chimie, ca farmacistă, și tata aritmetică. Numai după un an m-au lăsat să reiau școala, și încă erau primejdii, dar frontul se îndepărtase și situația se calmase puțin.

Cu alte cuvinte, am ieșit din război cu clara conștiință a unui grup oprimat, discriminat, care era însetat de o schimbare politică și socială, care să-i dea dreptul de existență egală cu a celorlalți. Așa că, normal, am avut personal aspirații de

schimbare socială, aspirații care poate că, și cred lucrul ăsta, m-au făcut să devin interesat, încă din adolescență, de apariția și crearea unei societăți în care tipul de persecuții și de discriminări pe care le suferisem să nu mai existe. Cred că această experiență m-a influențat pentru tot restul vieții.

Cum s-a manifestat această orientare?

Odată cu anul 1945, climatul devenise intens politic. Schimbările sociale, înlocuirea vechiului sistem cu un nou guvern, cu guverne care se succedau, prezența armatei străine, războiul care continua – dintr-odată au schimbat cu totul orizontul și contextul în care trăiam. Eu m-am angajat încă de atunci în mișcarea democratică din rândul tineretului.

Dar cum s-a întâmplat acest lucru?

Cred că au fost colegii dintr-o clasă mai mare care m-au atras să lucrez în organizația de elevi care se crease. Nu era mare lucru – a apărut o revistă a elevilor, erau și activități la nivelul clasei, prea puțin în afara liceului. În liceu ne angajasem în discuții politice despre viitorul României și despre ce se va întâmpla în țară cu situația de atunci.

Nu a fost nicio încercare, dintr-o parte sau alta, de a te orienta spre mișcarea sionistă, de a pleca în Palestina?

Liceul „Cultura” era un liceu evreiesc – cu profesori evrei și cu o populație aproape exclusiv de elevi evrei, pentru că cei care fuseseră în școli ale comunității au continuat astfel. De fapt, la Iași, terminasem școala primară în școala comunității și am început primele două clase de liceu tot într-un liceu improvizat de comunitate. Venind la București, am continuat și erau și alții din Iași în clasa mea la „Cultura”, care era pe Strada Sfântul Ioan Nou, 21, țin minte adresa. De fapt, erau trei licee „Cultura” în București, altul era liceul „Cultura” unde

a predat Mihail Sebastian, care a fost un liceu foarte bun, de fapt, cotate chiar mai bine decât al nostru. Mulți elevi buni au fost acolo. Și Sami Damian, criticul literar; fratele lui – șahist; la liceul acela a învățat și Emil Reicher, care a devenit mai târziu campionul de șah al României. În liceul în care am învățat eu au existat, desigur, organizații sioniste și se discuta care este calea pe care tinerii evrei trebuie să o urmeze – au un loc în societatea românească sau trebuie să plece pe undeva: atunci era Palestina, statul Israel nu se crease. Organizațiile sioniste au fost puternice în liceul nostru, însă eu nu m-am alăturat vreuneia; dimpotrivă, am făcut parte din grupul acelor elevi care argumentau că aici ne-am născut, aici trebuie să rămânem și că există perspectiva de a transforma societatea opresivă și regimul opresiv în care am crescut într-un regim democratic în care ne vom putea dezvolta drept cetățeni egali cu ceilalți. Așa încât eu n-am aderat la organizațiile sioniste; mulți prieteni de-ai mei au participat și mulți au urmat această cale, au plecat.

Și părinții?

Și părinții la fel. Nu s-au orientat în această direcție.

Încă nu terminaseși liceul când ai devenit interesat să lucrezi în presă?

Felul cum am devenit ziarist este interesant. Noi eram un grup de prieteni cărora ne plăceau sporturile, eram colegi de clasă. Ne-am dus odată, în timpul liber, pe bulevard – unde erau cinematografe, unde te uitai la fete – și am văzut un anunț care spunea că ziarul *Sportul popular*, ziarul sportiv de atunci, organizează un concurs de gazetari și că cei interesați se pot înscrie. Noi urmăream fotbalul, atletismul, citeam ce puteam, eram foarte pasionați. Ne-am zis, „hai să ne înscriem și noi!”, mai mult în bășcălie, dar până la urmă a dus la o cotitură în viața mea, eram elevi în clasa a VII-a de liceu.

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i> de Zoltan Rostas	5
--	---

1

Iașiul este încă în mine	11
O cotitură neașteptată	19
Vreau să termin cu gazetăria.	25
„S-a dat drumul la peisaj.	30
Scos din sociologia românească prin edict.	47
Banca Mondială – o mare cooperativă internațională	51
Îndepărtare de la materialismul istoric	59

2

Să „fluieri în biserică” cu prudență	66
Hemoragia talentului inovator	75
Două sate: cercetări comparative	80
Fiecare succes trebuia plătit cu scuze.	93
Începutul celei de a doua vieți	101
„Meniu” extraordinar de discuții științifice	117

3

Un an de neuitat: 1974.	124
Un telefon din Washington.	133
Ostilitate crescândă	145
A trebuit să gândesc „din mers”	150
„Care munte, că nu-l văd?”	161
Modelul „punctelor de acces” pentru analiza sociologică	167
Lucrurile au început să se miște	173

De la proiecte singulare la elaborarea politicilor sociale.	174
Prima politică socială: reducerea strămutărilor forțate.	177
Cine mănâncă omleta făcută din ouăle sparte?	188
Politici sociale și variabile socioculturale în politicile sectoriale. ...	194

4

Un model logic, dar dificil de realizat.	202
Sociologie silvică.	205
Problemele de mediu sunt probleme sociale.	212
Ciocniri de idei.	215
Modele de gândire-tunel.	225
„Putting People First” – Mai întâi oamenii!.	229
Cât de rapidă poate fi cercetarea aplicată?	233
Riscurile meseriei.	241

5

Legături cu sociologia din țară.	244
Am putut vedea Cornova „pe viu”.	252
Congresul Mondial de Sociologie Rurală – la București.	258
Contribuții la antropologia publică.	262
<i>Usus docebit</i>	272

6

Un model teoretic: riscurile pauperizării prin strămutare forțată. ...	280
Tipuri de strămutări forțate.	292
Principiul scepticismului organizat.	296

7

Alegerea în Academie.	307
Satisfacția unor influențe directe.	315
Poziția instituțională a sociologului.	318
În loc de încheiere.	330

8

Re-încheiere. După trei ani.	340
-----------------------------------	-----

Mihail M. Cernea: un mentor internațional

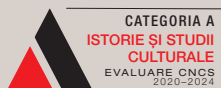
de Sanda Golopenția.	373
---------------------------	-----

„Activitatea lui Mihail Cernea trebuie analizată în două etape, una în țară și alta în străinătate. Activitatea în țară este deosebit de importantă din trei puncte de vedere: mai întâi, prin valoarea studiilor lui de sociologie rurală efectuate asupra realităților sociale românești contemporane; în al doilea rând, prin eficiența activității lui profesionale în același domeniu al sociologiei rurale; în sfârșit, prin contribuția lui la dezvoltarea metodologică a învățămintelor vechii Școli Românești de Sociologie.”

HENRI H. STAHL

„Cariera academicianului Mihail Cernea reprezintă povestea de succes a unui cetățean român, plecat în condiții vitrege din țară, care a dus la nivel global moștenirea Școlii sociologice de la București. Mihail Cernea are aproximativ 17 000 de referințe bibliografice și un indice Hirsch 60, indicatori scientometrici care îl plasează, indubitabil, în categoria celor mai influenți sociologi români. Această conversație-fluviu, condusă cu măiestrie de profesorul Zoltán Rostás, reușește să umple un gol și să satisfacă și curiozitatea publicului român.”

MARIAN ZULEAN

Carte recomandată de

Historia

Parteneri media:

**OBSERVATOR
CULTURAL**

ISBN: 978-606-088-480-4

www.edituracorint.ro